

L'ATEMPTAT

David Figueres Felip

Sincronitzen els rellotges. Repassen una vegada més el pla. Tothom recita el seu paper sense ni una ombra de dubte. Fa mesos que preparen l'operació i res no pot sortir malament. En acabar, tots quatre membres somriuen complaguts per tanta professionalitat. Un gest entre tendre i càlid del Cap envers l'única noia del grup ajuda a dissipar la tensió que es respira, la pròpia dels minuts abans d'entrar en acció. La noia se sent atreta pel company que, almenys un cop al dia, precipita al suïcidi milers i milers dels seus espermatozoides. Ella encara ara no sap gaire bé per què es va embolicar amb l'altre, de company. Va ser una nit freda, tornant de comprar provisions. Alguna cosa va creuar la carretera. No van tenir temps d'esquivar-la i hi toparen. Podia ser que es tractés d'un senglar. En baixar del cotxe, però, van descobrir que no es tractava de cap senglar, sinó d'un boletaire nocturn vestit amb un abric de pells. Van enterrar el boletaire, amb abric de pells i tot, en un bosc proper. El cotxe, robat feia uns dies, havia quedat molt malmès. Haurien de fer nit en algun lloc. Van informar el

Cap de l'escamot però van mentir sobre la naturalesa del contratemps. Follaren en un motel de carretera. “El que ha passat aquesta nit, company, ha de quedar entre tu i jo, d’acord?”, digué la noia tot just després del clau. Hi havia la Causa; per damunt de tot sempre hi havia la Causa.

Pel que feia al boletaire, de seguida es posaren d’acord que era inherent a totes les guerres que hi hagués danys col·laterals.

Durant el trajecte fins al lloc on s’ha de portar a terme l’operació, el Cap no bada boca. Qui l’acompanya, l’assassí de boletaires, creu que aquella actitud està motivada perquè el Cap sap allò del *polvo* amb la companya, allò de la mort de l’aficionat nocturn a les llenegues i als moixernons. Per això, per tal d’alleugerir el possible càstig a la seva terrible indisciplina, li diu que se sent molt orgullós de compartir el cotxe amb ell. El Cap espera que aquella mostra de respecte sigui el principi d’alguna cosa més. Des del fals atropellament del senglar, nota que el seu company se li mostra més atent del que caldria. Ell el troba un home molt atractiu. Per provar sort, el Cap comença a xerrar com qui no vol la cosa, i subratlla de manera subliminar paraules com *compromís*, *companys* o *eternitat*. Està fart d’anar de flor en flor. L’altre copsa la invisible ratlla negra sota aquells mots i no dubta ni un moment a interpretar-ne el significat. Ha violat el “compromís” de no assassinar micòlegs nocturns quan està de servei. Ha violat el compromís de no mantenir relacions sexuals amb cap del seus “companys” d’escamot. Això de l’“eternitat” li costa més, però arriba a la conclusió que la resta dels seus dies els passarà expulsat de l’Organització amb un forat de bala en alguna part del cos com a record de la seva falta.

A l'altre cotxe, l'activista que dirigeix a Hiroshimes, Iraqs, Afganistans i Nagasakis tants soldats de la perpetuació de l'espècie sent com els seus calents amiguets malden per tornar a organitzar un suïcidi col·lectiu. La noia troba aquell nerviosisme encisador. Creu que és produït perquè ell no s'atreveix a manifestar-li tot el que sent per ella. Lamenta que l'episodi del motel i de l'homicidi involuntari hagués passat amb l'altre company i no pas amb ell. Directament li proposa lligar-lo al capçal del llit, posar-li una mordassa i cavalcar-lo fins a deixar-lo extenuat així que hagin acomplert el seu objectiu. Hi ha una munió de veus, que la noia no sent, que obren ampolles de cava, pengent garlandes i fan corrues tot ballant la conga als testicles del seu company. Ell, però, li atura els peus i li plantifica la Causa entre tots dos. N'ha sentit a parlar, d'aquestes trampes que la Direcció para per descobrir els dèbils de caràcter. La noia li diu que a la merda la Causa. Hi ha un esvalotament a l'entrecreix d'ell: tot d'encenedors oscil·len alhora cantant *You'll never walk alone*. Malgrat l'eufòria desfermada a les seves gònades, no es pensa deixar enredar. No pot ser que tants anys de servei a la Causa quedin en un no-res per culpa d'un parany tan i tan evident.

Per mirar almenys d'apaivagar el càstig que ja no dubta ni un moment que se li infligirà, l'activista liquidador de caçadors de rovellons i fredolics exagera encara més els elogis al Cap. Ell és el seu model, el seu guia, el seu ídol, li diu. Al Cap se li esvaeixen els petits dubtes que tenia sobre les veritables intencions del seu company. Hi ha un silenci llarguíssim. Després plou. El Cap fa un redol amb la mà al vidre entelat i observa com l'home que ara l'acompanya desfa el camí i entra a la casa adossada que

comparteixen. Ell li dóna el paraigua que ja tenia preparat. L'altre el besa de pressa als llavis sense dir-li un “no sé què faria sense tu, amor” i li etziba una plantofada igualment amorosa al cul. El Cap s'estremeix, i pel gest ja sabem que seria un “dolentot, més que dolentot” el que li diria. L'altre s'allunya amb el seu cotxe fins a sortir del pla. El Cap li posa una mà damunt el genoll i li somriu. L'altre arqueja els llavis aterrit. Ara ja sap que serà la ròtula la part del seu cos que la bala perforarà.

La noia, bruscament, atura el cotxe en un descampat i s'obre pas fins a la bragueta del seu company. Les cèl·lules reproductores d'ell corren a vestir-se per a les grans ocasions. Tot i que es pot esperar a sentir una veu en *off* que digui “rampa de llançament preparada”, ell continua pensant que es tracta d'un parany. Per això es fa l'esquerp. El guirigall que brama entre cames queda en silenci, a l'expectativa. Ell li parla de tantes generacions que han donat la vida per la Causa, de tants segles de repressió, de menyspreu, de batallar infatigablement per aconseguir la llibertat... El seu discurs és brillant, una peça única d'oratoriana. La noia se'l mira amb uns ulls com unes taronges i, visiblement commoguda per tanta eloquència, s'aparta un ble de cabells i li diu que, si s'ho estima més, pot ser ella la que es deixi lligar al capçal del llit per fer-li de *tatano*. Però ell ja li ha dit tot el que li havia de dir.

Se sent el txac simultani de milions i milions de microscòpics punyals, que travessen milions i milions de microscòpics vestits de gala, a l'alçada del ventre.

Amb cinc minuts de diferència els dos cotxes arriben on ha de tenir lloc l'operació. La primera parella a entrar és la del Cap. L'acomodador els acompanya a les seves

localitats, a platea. Les de l'altra estan en una llotja del segon pis. S'apaguen els llums, però no s'apuja el teló. La posada en escena és moderna i els actors ja són a l'escenari en començar la funció. L'obra transcorre amb normalitat: la gentriu quan ha de riure i calla quan ha de callar, i ja és molt, perquè es nota que els actors, aquella nit, s'han deixat les energies al camerino. Es van succeint les escenes, l'una rere l'altra, fins arribar al començament del tercer acte. Les frases que els actors ara diuen també les repeteixen mentalment, i alhora, els quatre activistes. Se les han après de memòria per tenir una referència de quan han de començar a entrar en acció. Seguint el pla establert, serà el Cap de l'escamot el primer a fer que tots aquells innocents espectadors no oblidin mai aquella nit. Agafa la mà del seu company i se'l mira fixament. L'altre no dubta ni un segon que allò és la seva sentència de mort, engoleix saliva i se'l mira sense dir-li "que comenci l'espectacle".

Ara l'acció s'atura en el conte. D'aquí cinc, quatre, tres, dos, un segons es produirà l'atemptat. Per les pinzellades còmiques que s'han anat deixant anar al llarg de tota la narració, es podria desprendre que, arribats a aquest punt, el conte prengué un gir sorprenent i tot plegat no fos res més que una broma. Que no hi hagués cap veritable atemptat de cap grup terrorista. Que tot fos una metàfora. Però ja advertim que no és així. Hi ha quatre persones que han entrat en un teatre amb una missió molt concreta. Potser nosaltres no entenguem o no acceptem els seus motius. Però això a ells els és igual. Quatre persones han entrat en un teatre i es disposen a fer una massacre entre els espectadors. Punt. Aquest no és un conte moralitzant. Només intenta ser una resposta, passada pel sedàs de la

literatura, a la pregunta que molts, en circumstàncies semblants, ens hem fet moltes vegades. “Per què ho fan?”, o “per què ho han de fer?”. Tota la faramalla de laments i condemnes de després, aquí no ens interessa. Només intentem explicar uns horribles, terrorífics fets que darrerament es produeixen amb massa assiduitat. Res més. Tornem a la narració.

La descàrrega d'adrenalina subjacent a aquest tipus d'experiències afecta de la mateixa manera a tots els membres de l'escamot. El Cap se sent protagonista de la darrera escena de *Pretty Woman* i veu com el seu company de butaca arriba amb el cotxe descapotable al seu pis. Aquest el veiem en una taula d'operacions on li acaben d'implantar unes pròtesis de titani als genolls abans d'entrar al programa de protecció de testimonis. A la llotja del segon pis, entre les cames d'ell, hi ha una cosa semblant al desembarcament de Normandia, amb tot de diminuts *marines* que mouen la cua i prenen posicions a platja Vagina. Al seu costat, la noia, vestida de cuir i armada amb un fuet, fa aparèixer a la pell del seu company tota una xarxa viària d'autopistes vermelles lliures de peatge mentre ell crida “més, més, més, més...”.

Ja ho hem avisat. Després de l'u ve el zero i al teatre, usant una expressió del tot escaient, no se salva ni l'apuntador.

El Cap tanca els ulls, es concentra i comença a tossir. Primer és una tos seca, com asmàtica, però després es torna allò que els metges en diuen “una tos productiva”, un cof-cof en què la flegma surfeja per la gola damunt ones tuberes de més de deu metres. El seu company, seguint el pla, també es posa a tossir molt i molt fort. La seva, de tos,

no és ni de bon tros tan plena de matisos com la del Cap. L'atenció del públic cap a l'obra fa estona que s'ha perdut. Els primers estossecs del Cap l'han fulminada. Quan l'altre activista s'hi ha afegit, han estat els mateixos actors els que han parat la funció. Les víctimes es compten per desenes. No s'acaba aquí el desastre, perquè, quan els estossecs sembla que baixen d'intensitat i l'obra sembla que pot continuar, entre els laments dels afortunats malferits que han pogut conservar una mica de serenitat comença a sentir-se un sorollet insistent i desagradable, com un fregadís de plàstics que va en augment. Tornen els estossecs. L'obra torna a aturar-se. Ara, la massacre de sensibilitats teatrals té el seu focus en un home i una dona que obren, des d'una llotja del segon pis, un rere l'altre, una bossa sencera de caramels d'eucaliptus. La funció s'acaba suspent. Tots quatre activistes aconsegueixen escapolir-se del teatre. Dos cotxes esclaten als afores de la ciutat mitja hora després. Seran felicitats efusivament per l'Organització. La missió ha estat un èxit.